

Star Stable

# Soul Riders

Magische verhalen  
over de stallen van Jorvik

**Helena Dahlgren**

Illustraties: Marie Beschorner

Vertaling en bewerking: Lammie Post-Oostenbrink

**kluitman**

# Soul Riders

*Eerste trilogie*

Het eiland van de paarden

De legende ontwaakt

De duisternis valt

*Tweede trilogie*

Verraad op Jorvik

*Verhalenbundels*

Vier magische verhalen

Magische verhalen over de stallen van Jorvik

Actuele informatie over Kluitman-boeken  
kun je vinden op [kluitman.nl](http://kluitman.nl)



**Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman\_paardenboeken op Instagram.**

Nur 283/W062201

Bisac JUV002130 / JUV037000

© MMXXII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Star Stable Entertainment AB

Tekst: Helena Dahlgren

Illustraties: Marie Beschorner

Licensed by Star Stable Entertainment AB

All rights reserved

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Published in the Dutch language by arrangement with Ferly.

Oorspronkelijke titel: *Star Stable. Stallberättelser från Jorvik*

Nederlandse vertaling en bewerking: Lammie Post-Oostenbrink

Met dank aan Gertrud Jetten

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie  
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.



BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING  
HOFLIVERANCIER

[kluitman.nl](http://kluitman.nl)

*'Ik woon in een huis – maar mijn thuis is de stal.'*

Anoniem



## ***Inhoud***

<i>Verdwaald</i>	10
De Moorland manege	13
<i>Verdwaald 2</i>	42
De Silverglade manege	45
<i>Verdwaald 3</i>	67
Stal Het Gulden Blad	69
<i>Verdwaald 4</i>	88
De Firgrove manege	91
<i>Thuis</i>	112



## Verdwaald

*Ze wordt geboren in de laatste vorstnacht van het voorjaar, als de bomen staan te dommelen in de maneschijn. Eerst is de wereld koud, maar haar moeder beschermt haar. Samen gaan ze op weg. Het tempo wordt steeds hoger omdat ze steeds steuiger op haar benen staat.*

*Ze hebben alleen elkaar, zegt mama vaak. Maar is dat echt waar? Ze hebben toch ook het bos en het mos, de open plek, het gras, de bladeren aan de bomen en de schittering van de zon? De hazen waarmee je zo grappig kunt racen, de grote vogels die in de lucht boven hen cirkelen als het donker wordt... Het glanzende licht in de grot waar ze af en toe schuilen tegen de regen. Daar zijn ze 's nachts warm en veilig. Soms staan ze 's nachts te kijken naar het geflonker aan de hemel. Maar zelfs als ze verder rennen, blijft er iets van die flonkeringen in hun ogen achter, alsof de gloed aan de hemel ook in hen zit.*

*Dat is hun leven. Van haar en van mama.*

*Waar is mama nu? Diep van binnen weet ze het antwoord wel. Ze kan nog steeds horen hoe het geschreeuw tussen de boomtoppen weerkaatst, in de wortels en bergen, recht in haar snel kloppende hart. En ze herinnert zich ook de*

*doodsbange blik in mama's ogen, die blik die maar één ding kon betekenen.*

*Verstop je. Ga ervandoor, mijn lieve kind. Galoppeer voor je leven!*

*Ze deed wat mama haar had opgedragen en nu is ze verdwaald. Ze is alleen. Ze rilt over haar hele lijf van de kou. Toch loopt ze verder. Ze weet niet waar ze heen moet, ze weet niet of er iemand is die haar kan helpen, maar in de verte ziet ze een zwak groen licht aan de pikzwarte hemel. Het lijkt alsof de lucht naar haar knipoogt.*

*Zonder te aarzelen rent ze naar het licht. Misschien kan ze daar hulp vinden?*





## De Moorland manege

Als je ooit in een manege op Jorvik bent geweest, dan is de kans groot dat het de Moorland manege was. Het is niet de grootste, oudste of deftigste manege op het eiland, maar toch beginnen veel mensen hier met hun rijlessen.

Misschien komt dat door de vriendelijke, ontspannen sfeer die er heerst... of het komt door de paarden. Er staan hier rijzige volbloeden, schattige fjordenpaarden, drukke pony's en – als je heel goed zoekt – misschien zelfs een Sterras. Dit zijn de bijzonderste paarden van Jorvik die nergens anders ter wereld te vinden zijn. In de weilanden bij de manege grazen paarden voor avontuurlijke ruiters – en paarden voor wie liever een vriendelijke, rustige vriend wil. Vele generaties jonge paardenliefhebbers komen hier naartoe. Dan staan ze voor de rustieke, wit met zwarte stal, met hun pas gepoetste rijlaarzen aan en kriebels in hun buik.

Als je voor het eerst een stal binnenstapt, vliegen er allerlei gedachten door je hoofd. Zal ik het hier naar mijn zin hebben? Zal er een paard tussen staan dat precies bij

me past? Zullen ze me aardig vinden? Heb ik genoeg geld voor de rijlessen?

Voor sommige mensen kan de stal een toevluchtsoord worden, een plek waar ze zich kunnen terugtrekken als het leven even te zwaar wordt. Maar wat je in de buitenwereld tegenkomt, vind je ook in de stal.

Er is hier plek voor alles. Vlinders in je buik en vrolijk gelach. Dat kietelende triomfantelijke gevoel als je iets doet waarvan je dacht dat het onmogelijk was, alleen omdat je vriendinnen je aanmoedigden – en je paard natuurlijk, altijd je paard.

De tijd staat stil en niets is meer belangrijk als je een zachte paardensnoet tegen je hand voelt. Zo zacht als een katoenpluisje. Veilig. Iets klikt er als je in de ogen van je lievelingspaard kijkt – hij begrijpt je zonder woorden.

Maar hier vind je ook groot verdriet. Houden van een dier betekent ook dat je het op een dag zult verliezen. Zijn we misschien daarom zo dol op onze paarden, omdat we weten dat we ze maar te leen hebben? Ik kan je één ding beloven: in bijna alle stallen op de wereld heeft een jongen of een meisje zitten huilen in de box van zijn of haar lievelingspaard. En op dit moment, op een gure herfstavond in de Moorland manege, zit er ook iemand te huilen. Ze zit op de vloer die stoffig is van het stro, en ze weet niet of ze ooit nog zal opstaan. Het paard dat ze absoluut niet alleen wil laten, is groot en donkerbruin, met een brede witte bles en lange haren aan zijn benen. Hij ziet er lief uit en dat is hij ook. Hij heeft haar al een paar keer zachtjes een duw gegeven, alsof hij wil

controleren hoe het met haar gaat, alsof hij wil zeggen: *Hé vriendinnetje, hoe is het met je?* Maar daar moet ze alleen maar harder van huilen.

Ze is alleen. Zo alleen dat ze zich moet verstoppen voor de rest van de wereld. Zo alleen dat ze nauwelijks opvalt. En zo alleen dat de enige die haar begrijpt vier benen heeft en een staart.

Hoewel... misschien is ze niet zo alleen als ze denkt.

Ze hoort het nog niet, maar buiten voor de dichte staldeuren hebben drie paarden en hun ruiters vaart geminderd. En op dit moment proberen de drie ruiters te beslissen of ze zullen aankloppen, want het is al laat...



‘Zie je nou wel! Er brandt licht! Ik zei toch dat we hierheen moesten rijden! We zijn straks zo weer warm. En droog. Wat een geluk! Ik was bijna vergeten hoe dat is.’ Alex veegt haar kletsnatte pony uit haar ogen en wringt haar al even doorweekte wanten uit. Met een brede grijns op haar gezicht springt ze van haar paard Tin-Can.

Linda en Lisa zitten nog op hun paarden, maar ze hebben de teugels losgelaten en hun voeten uit de stijgbeugels gehaald.

Om hen heen is de schemering overgegaan in dichte duisternis. De regen valt met bakken uit de grijszwarte hemel. De gele bladeren dansen in de plassen in de koude, gure wind.

‘Nog een geluk dat we niet hebben afgesproken dat we

vanavond al bij Anne zouden zijn,' zegt Linda en ze laat zich van Meteor glijden.

Meteor is een bruin paard met lange, lichte manen en een buik die hem, volgens sommige mensen (Linda) iets waardigs geeft, terwijl anderen (de dierenarts) vinden dat die buik wat aan de dikke kant is. Als Linda zich vooroverbuigt om de teugels te pakken, schudt Meteor zijn hoofd zodat er ijskoude regendruppels op haar gezicht en bril terechtkomen.

'En bedankt,' zegt ze gemaakt boos, maar ze kan het niet laten en geeft hem een kusje op zijn neus. Hij antwoordt zoals gebruikelijk: door warme lucht uit zijn neusgaten te blazen. In paardentaal betekent dat: *Ik vind je aardig en ik vertrouw je*. Voorzichtig blaast ze terug.

'Nu wil ik niet graag jullie gezoen onderbreken, maar zullen we eens aankloppen?' vraagt Lisa, terwijl ze ook afstijgt. Alsof hij haar woorden kracht wil bijzetten, begint

haar paard Starshine ongeduldig met zijn hoeven over de modderige grond te schrapen. Zelfs in het donker glanzen zijn hoeven blauwachtig, net als zijn manen en staart.

'Het is toch te ver om naar huis te rijden,' zegt Alex. 'We vragen of we hier vannacht mogen blijven slapen. Dit is een grote stal, ze hebben vast een paar lege boxen.' Ze loopt vastberaden naar de staldeur. Dan doet ze nog een stap dichterbij en klopt aan.

Het duurt even, maar dan horen ze dat er aan de andere kant van de deur iemand aan komt die snel en doelbewust loopt. Krakend schuift de deur open en voor hen staat een roodharig meisje van hun leeftijd. Ze is gekleed in modderige rijkleren en een fleecetrui, die lekker warm lijkt en vooral droog, zodat Alex er wel even over zou willen aaien.

Het meisje vist een strohalm uit haar haren en fronst haar voorhoofd. 'Ja?'





‘Is Maya er ook?’ vraagt Alex.

‘Vanavond niet, helaas. Zijn jullie vrienden van haar?’

‘Zoiets,’ zegt Alex en ze blaast haar pony uit haar gezicht. Dan lacht ze een beetje in zichzelf.

‘Nou ja, sorry dat we zomaar voor je neus staan,’ vult Linda aan. ‘We vroegen ons af of we misschien een paar lege boxen van jullie mogen gebruiken? En wat hooi en water? We waren een tocht aan het maken en toen werden we overvallen door de regen. We helpen natuurlijk als dank met het uitmesten van de boxen,’ zegt ze, terwijl ze naar de halfvolle kruiwagen wijst die in de stalgang staat. ‘Of met iets anders, waar je wel wat hulp bij kunt gebruiken.’

‘We zijn heus geen seriemoordenaars, hoor,’ zegt Alex. ‘Al vinden seriemoordenaars het leuk om laat op de avond aan te kloppen bij afgelegen stallen, zo ging het in elk geval in de film die ik gisteren heb gezien...’

Linda werpt Alex een strenge blik toe en ze verandert meteen van onderwerp.

‘We komen van de Jorvik Stallen,’ zegt Alex, terwijl ze haar hand uitsteekt. ‘Ik ben Alex en dit is Linda en zij is Lisa. We zijn dus doodnormale ruiters. Absoluut geen seriemoordenaars.’

‘Ik ben Evelina,’ zegt het meisje als ze voorzichtig Alex’ hand schudt. ‘Nu heb je dat al twee keer gezegd. Ik maakte me nog geen zorgen, maar inmiddels wel. Gelukkig ben ik bewapend!’

Ze houdt met lachende ogen een hooivork omhoog en zwaait er speels mee. De drie meiden moeten lachen. Dan legt Evelina de hooivork in de kruiwagen en klopt Tin-Can op zijn brede hals. Hij antwoordt door nieuwsgierig naar haar te kijken en zijn neus in haar hand te leggen.

‘Hij heeft vast honger,’ zegt ze, terwijl ze hem aait. ‘Kom binnen! En doe alsjeblieft de deur achter je dicht. Jullie nemen een heleboel koude lucht mee de stal in. Daar zijn drie lege boxen, zie je ze?’

Ze volgen haar blik door de stalgang. Het contrast met de koude, regenachtige avond had nauwelijks groter



kunnen zijn. Een dikke, grijs gestreepte stalkat rekt zich loom uit op een hooibaal. Het lijkt of er in bijna elke box een paard staat te suffen, maar achter de kat zien ze drie lege boxen. Het ruikt heerlijk naar hooi en pas gestrooid zaagsel, en Alex merkt ineens hoe moe ze is. Ze gaapt uitgebreid op het moment dat de kat dat ook doet. Evelina en haar vriendinnen moeten lachen.

‘Maar goed, zoals ik al zei,’ gaat Evelina verder, ‘jullie kunnen je paarden daar neerzetten en me daarna helpen met uitmesten. Als jullie daar nog energie voor hebben,’ voegt ze eraan toe met een grijns naar Alex.

‘Heel erg bedankt,’ zegt Lisa. ‘Je bent vanavond onze redder in nood. We hebben slaapzakken bij ons, dus we kunnen overal gaan liggen.’

‘Ja, hartstikke bedankt,’ zegt Linda en ze brengt Meteor snel naar een van de lege boxen.

‘Superaardig, echt waar,’ knikt Alex.

‘Geef maar een gil als jullie klaar zijn,’ zegt Evelina even later als ze voorbijloopt met de kruitwagen. ‘Ik kan jullie voorstellen aan alle paarden als jullie dat willen. En jullie kunnen in de koffiekamer of in een van de lege boxen slapen – een aantal paarden is deze week naar een paardenkamp in Silverglade, dus er zijn lege plekken genoeg.’

Ze loopt een eindje door, dan blijft ze staan en kijkt Alex aan door de tralies van de paardenbox.

‘Overdag wemelt het hier van de mensen, maar ’s avonds ben ik meestal in m’n eentje. Het is best fijn als er eens bezoek komt, wil ik maar zeggen.’

‘Ik snap wat je bedoelt,’ zegt Alex en ze denkt terug aan

al die avonden en nachten die ze alleen in de Jorvik Stallen heeft doorgebracht, bij Tin-Can of in de kleine, rommelige kamer met kampspullen die Herman voor haar in orde had gemaakt. Ze is nooit bang als ze in de stal slaapt, maar soms, als het heel laat is, begint ze nog wel eens te piekeren over dingen die ze overdag makkelijker negeert. Sombere gedachten, gedachten waar je lastig vanaf kunt komen als ze eenmaal in je hoofd zitten...

Ze pakt de borstel uit haar tas en begint Tin-Cans zachte, warrige manen te borstelen. Een paar half vermolmd herfstbladeren dwarrelen naar de grond terwijl ze bezig is.

Tin-Can is bijna altijd in beweging, net als Alex, maar nu staat hij doodstil en hij lijkt ervan te genieten dat Alex hem aan het verzorgen is.

‘Maar goed dat we hierheen zijn gereden, of niet?’ zegt ze, terwijl ze hem zachtjes een duwtje geeft. Dan krabt ze zijn hoeven schoon en borstelt hem met lange, gelijkmatige slagen tot zijn lichtbruine vacht is opgedroogd en weer begint te glanzen.

Het is nu bijna stil in de stal, op wat sporadische schrappende geluiden na als iemand de borstel over de roskam haalt.

Alex leunt tegen Tin-Can aan en ademt zijn warme geur in. Ze voelt hoe haar ogen zwaar worden. Misschien valt ze al in slaap, denkt ze loom, want ze hoort een geluid dat niet thuishoort in de stal. Is het een droom die dichterbij sluipt? Het geluid klinkt als gesmoord gesnik. Ze doet haar ogen open en kijkt om zich heen. Ze luistert aandachtig, maar hoort alleen haar eigen ademhaling en de

borstelgeluiden die ze daarnet ook al hoorde. Ze wrijft in haar ogen en probeert om niet aan de nachtmerrie te denken die ze soms heeft. In de droom is ze weer klein, een jaar of vier, vijf, en ze staat alleen in een grote, koude kamer te huilen. Niemand komt haar troosten en ze wordt altijd wakker omdat de tranen over haar wangen lopen.

‘Ben je bijna klaar?’

Alex schrikt op van Linda’s stem. Ze draait zich om en ziet dat haar vriendin in de halfopen staldeur naar haar staat te kijken. Zou ze daar al lang staan? Alex recht haar rug en stopt haar spullen terug in de tas. Naast haar staat Tin-Can te dommelen met zijn ogen halfdicht.

‘Ja hoor,’ antwoordt ze. ‘Wat ben ik moe, het lijkt wel of ik even rechtop in slaap was gevallen.’

‘Je bent niet de enige,’ zegt Linda. ‘Maar als je klaar bent kunnen we misschien chillen met Evelina? De paarden bekijken?’

‘Ja, goed idee,’ vindt Alex. ‘Waar is onze rooie?’

‘Welke van de twee?’ vraagt Lisa lachend als ze achter Linda tevoorschijn komt. ‘Hier ben ik, als je tenminste op zoek was naar mij, Alex. Of zoek je Evelina? Zeg, moet je luisteren: Starshine ligt gewoon in zijn box, niet te geloven. Hij lijkt het hier echt naar zijn zin...’ Ze stopt met praten en draait zich om. ‘Hoorden jullie dat?’

‘Wat?’ zegt Evelina, die weer door de stalgang komt aanlopen. Ze heeft de kruiwagen weggezet. De hooivork en de spade ook. ‘Ik ben net klaar met uitmesten,’ voegt ze er met een scheve grijns aan toe. ‘Hebben jullie even geluk! Maar er is vast nog wel een paard dat geborsteld moet

worden of zo. Kom, dan gaan we kijken.’

‘Ik dacht daarnet ook al dat ik wat hoorde,’ zegt Alex en ze kijkt om zich heen. ‘Het klonk als gesnik. Iemand die zuchtte. Het was zeker verbeelding.’

‘Misschien een snurkend paard,’ zegt Evelina lachend. ‘We hebben best veel supersnurkers hier.’

‘Het was vast Starshine,’ zegt Linda.

‘Ja, wie weet,’ knikt Alex. Maar haar blik dwaalt af naar de andere kant van de stal, waar het geluid vandaan kwam – tot Evelina de box van een prachtig, pas wakker geworden fjordenpaard opendoet. Dan vergeet ze het geluid meteen. Alles om hen heen is stil, er klinkt alleen geritsel als een paard beweegt in het zachte stro.

Maar Alex en Lisa hebben gelijk. Ze zijn niet alleen in de stal...

